

Az oktalanná válás művészete

A vasárnapi Szentleckében Pál apostol szavai így hangzanak: *“Senki ne ámítsa önmagát! Aki közületek bölcsnek tartja magát ezen a világon, váljék oktalanná, hogy csakugyan bölcs lehessen.”* Ehhez a gondolathoz társulnak Jézus szavai, aki az ellenség szeretetéről beszél és arról, hogy az istengyermekségünk egyik meghatározó pillére az, hogyan bánunk ellenségeinkkel. Súlyos szavak ezek, hiszen alapjaiban kell átértékelnünk viszonyulásunkat, ez pedig csak úgy lehetséges, hogy énünket letesszük Isten lábai elé, hogy formáljon bennünket.

Ki az ellenség?

Emberi léptékkal mérve az ellenség a másik ember, aki ártó szándékkal közeledik; ellenség mindenki, aki bármilyen módon megrövidít bennünket, de ellenség az is, aki tükröt tart elénk, hogy megvilágítsa hibáinkat, tökéletlenségünket vagy rossz döntéseinket.

Amikor ilyen helyzetekbe kerülünk, óhatatlanul ellentámadásba lendül a „mindentudó” értelem, amely ilyenkor nem a szeretet cselekedeteivel próbálja feloldani a külső és a bennünk összezsugorodó ellentétet, hanem játshi gyorsasággal kutatja saját igazát és rend szerint meg is találja azt, így szolgáltatva ki bennünket a valódi Ellenségnek.

A páli értelmezésben vett oktalanságunk képes megadni nekünk azt a tisztánlátást, amelynek világosságánál ráismerünk arra, hogy a Gonosz az, aki mindannyiunk közös ellensége. Az a Gonosz, aki vonzóbb mindennél és jobban ismer bennünket, mint mi saját magunkat. Célja eltávolítani mindenkit az isteni rendtől, hogy elmagányosodva, egymás ellen fordulva és meggyengülve bolyongjunk saját valóságunkban. Mesterkedései és ravaszsága ellen egyetlen módon védekezhetünk, a páli oktalanság megerősítésével, mert ez tud bennünket arra indítani, hogy ne higgyünk annak az illúzióknak, miszerint már eleget tudunk, eleget tanultunk és eleget tapasztaltunk az életben ahhoz, hogy egyedül is boldoguljunk. Alázattal és nyitottsággal forduljunk az isteni törvény felé és annak lelket józanító üvegén keresztül értelmezzük újra saját cselekedeteinket és működésünket emberként. Az oktalanság annak elfogadása, hogy szükségünk van az isteni útmutatásra ahhoz, hogy szeretni tudjunk, hogy meglássuk a másik ember gonoszsága mögött megbújó boldogtalan lelket. Így tudjuk felindítani magunkba a másik iránti szeretetet is, amely első és talán második nekifutásra is “csupán” egy döntés, viszont olyan döntés, amely idővel megerősíti bennünk a krisztusi lelkületet.

Ne féljünk attól, hogy nem érezzük a szeretetet, hiszen az út hosszú, jól szeretni nehéz, Isten pedig tudja, hogy hol tartunk, de látja azt is, hogy milyen irányba nézünk. Az ő szeretete végtelen, ha pedig igent mondtunk követésére, akkor hinnünk is kell abban, hogy döntéseink megtermik a maguk gyümölcseit.